

[Formanden]

Kan den meget støjende samtale derovre, som jo er af lang varighed, ikke forlægges til et andet sted?

Finansministeren (Svend Jakobsen):

... at lægge en strategi og føre den ud i livet. Regeringen har med tilslutning fra et flertal i folketinget gjort det for 1980 og 1981, men vi skal år for år videreføre denne strategi med årlige konkurrenceevneforbedringer, med en stram offentlig udgiftspolitik. Vi slipper heller ikke uden om i de allernærmeste år at få en reduktion af den disponible realindkomst pr. beskæftiget på omkring 1-2 pct. Alternativet, det, som vismændene kalder sparealternativet, er ganske enkelt for skræmmende.

Regeringen har specielt tilrettelagt den offentlige udgiftspolitik med det sigte gradvis at tvinge væksten i de offentlige udgifter til ophør. Vi finder ikke, at der på nuværende tidspunkt er grundlag for at fravige denne stramme udgiftspolitik, ikke fordi vi ønsker at spare os ud af krisen - det lader sig som nævnt ikke gøre - men fordi tilbageholdenhed med anvendelse af ressourcer i stat og kommuner er en af forudsætningerne for, at vi kan løse vore langsigtede økonomiske problemer. Selv under de gunstige forudsætninger om en forbedring af vor internationale konkurrenceevne ville det være nødvendigt at fastholde en stram udgiftspolitik for varigt at kunne fastholde denne position. Den stramme udgiftspolitik er ikke et mål i sig selv, det er et middel til at understøtte den langsigtede økonomisk-politiske strategi.

Hr. Palle Simonsen nærmest kritiserede, at vi også havde inddraget kommunerne under besparelserne. I den opstilling, hr. Palle Simonsen henviste til om besparelser på 8 mia kr., var der 3,6 mia kr. kommunale besparelser. Jeg vil gerne sige til folketinget, at hvis det skal lykkes for os at lave en tilstrækkelig opbremsning i det samlede forbrug i det danske samfund, er det helt nødvendigt, at den store del af den offentlige økonomi, der ligger i kommunerne, også tages med ind. Når hr. Palle Simonsen betvivler, at det lykkes at nå resultaterne i kommunerne, og herunder tilkendegav, at regeringens bidrag måske ikke hjalp tilstrækkeligt, er jeg glad for at kunne oplyse, at de budgetter, vi nu kender fra kommunerne, viser, at man holder sig inden

for den ramme, vi har aftalt med kommunerne. Jeg synes, det er meget tilfredsstillende, at det også er lykkedes for 1981 at opnå begrænsningerne i de kommunale udgiftsstigninger ved en frivillig aftale med kommunerne.

Regeringens udgiftspolitik er jo udmøntet først og fremmest i finanslovsforslaget, men jo altså også i de kommunale budgetter, som er vedtaget. Spareplanen for 1981 er udtryk for den mest omfattende udgiftsbegrænsning, som er gennemført i folketinget, og samtidig med denne spareplan, der har dæmpet udgiftsstigningen, er der givet plads til en omfattende erhvervs- og beskæftigelsesplan.

Her vil jeg gerne sige til fru Ingerlise Koefoed, som, så vidt jeg hørte det, gav udtryk for det synspunkt, at finansloven ville uddybe skellene i befolkningen, at finansloven og de kommunale budgetter jo er et instrument til en meget betydelig omfordeling i samfundet. Ikke mindre end 83 mia kr. eller 1/3 af de offentlige budgetter er overførsler af penge til de svageste grupper i samfundet, til børnefamilierne, til de unge, til de ældre, til dem, der er under uddannelse, til de arbejdsløse og til andre økonomisk svage grupper. Derudover indeholder de offentlige budgetter beløbene til socialsektoren, til sundhedssektoren, til uddannelsessektoren, til den gratis folkeskole. Den overhovedet største udligning, der finder sted i samfundet, er vel den, der finder sted via de offentlige budgetter. Fru Ingerlise Koefoed kan bevæge sig alle andre steder hen end til, jeg havde nær sagt de nordiske socialdemokratier, men jeg mener selvfølgelig de nordiske demokratier, og fru Ingerlise Koefoed vil ikke finde noget sted, hvor der finder en tilsvarende udligning i samfundet sted.

Vi har udøvet ganske stærke bestræbelser på at gennemføre den udgiftsbegrænsning, jeg her har nævnt, og som tilsammen fører frem til 8 mia kr. Man kunne med rette stille det spørgsmål: hvilken støtte har regeringen egentlig fået fra de borgerlige partier? Fra venstre, fra de konservative, der så stærkt fremhæver behovet for besparelser? Det er ikke meget, for ikke at sige ingen. Tværtimod har der været kørt en let gennemskuelig kampagne for at bevare velerhvervede rettigheder.

Regeringen og forligspartierne har f. eks. gennem socialindkomsten søgt at bringe et